

Brith Dybing:

Å forlate – men til hva?

Refleksjoner rundt det å forlate et sektmiljø

Det å forlate en sekt eller en sektfungerende menighet kan føre til vanskeligheter på mange områder. Tidligere medlemmer har beskrevet både psykiske, åndelige og teologiske problemer. Mange har tross alt bevart sin tro og har ønsket å engasjere seg i menighet igjen. Med utgangspunkt i egne erfaringer vil jeg i denne artikkelen prøve å vise noen av de utfordringer avhoppere da kan møte.

Et øyeblikksbilde

Den 3. septemter 1986 var jeg sikker på at jeg var på vei til helvete. Jeg var livredd, virret rundt i Hamars gågate midt på natta fordi jeg ikke greide å være hjemme. Til tross for at jeg ikke var psykotisk hadde jeg en sterk opplevelse av å stå på kanten av et stup hvor jeg ville falle ned når som helst... bare et skritt til, og så ville jeg være der, i helvete.

I min angst ringte jeg til slutt politiet fra en telefonkiosk. Det kom en patruljebil og plukket meg opp. Politiet ringte legevakta. Legen som kom, ringte til Sanderud, det psykiatriske sykehuset hvor jeg var dagpasient, for å få meg inn dit. De ville ikke ta i mot meg. Så ble jeg overlatt til meg selv igjen og virret videre. Jeg våget bare ikke å gå hjem, så til slutt gikk jeg til Sanderud. Det var sju kilometer å gå, da jeg kom fram, var jeg så sliten, så sliten,

men jeg visste at nattevaktene var på jobb fremdeles, og at de ikke ville slippe meg inn. Så jeg ventet til jeg visste at dagvaktene var på plass før jeg gikk til avdelingen. Da fikk jeg komme inn, men jeg fikk korreks for oppførselen min den natta.

Hva var det som førte meg fram til den septembernatta, og hva førte meg videre til at jeg i dag selv er i arbeid som psykiatrisk sykepleier, og også har en diakoniutdanning som en ekstra ballast?

Egen bakgrunn

Jeg hadde bakgrunn fra karismatiske kristne miljø. Først fra pinsemenighet, og så fra et kristent fellesskap (heretter kalt «Fellesskapet») som etter hvert utviklet seg til å bli en trosmenighet.

Med trosmenighet mener jeg en menighet som har forbindelse med trosbevegelsen, eller herlighetsteologien som den også kalles. Det er en sterkt karismatisk bevegelse som forkynner at

«Menneskesynet sier at mennesket er en ånd, som har en sjel, som bor i en kropp.»

den kristne har rett til alle himmelens velsignelser her på jorda. For at dette skal bli virkelig for den enkelte kristne, må han handle i tro på at Gud allerede har gitt ham for eksempel fullkommen helse, økonomisk velstand og sosial suksess. Menneskesynet sier at mennesket er en ånd, som har en sjel, som bor i en kropp.

Det er ånden som er det egentlige mennesket, og det er ånden som er blitt frelst og fullkommen. I denne fullkomne ånden er all Guds kraft deponert, slik at den kristne kan ta den i bruk.

For det enkelte menneske kan dette oppleves som en fantastisk måte å leve som kristen på, man snakker om at man lever et seirende kristenliv og har «den troendes autoritet», altså en autoritet som er lik Guds, og hvor den kristne selv kan kontrollere livets utfordringer. Så lenge livet går bra kan dette være svært så besnærende, man har det fantastisk godt!

Men når livets besværigheter trenger seg på, kan det bli verre. Når den kristne ikke greier å ta autoritet over sykdom som rammer eller andre problemer som dukker opp, da blir det lett å tenke på seg selv som en mislykka kristen, en som ikke greier å ta i bruk den autoriteten Gud allerede har gitt. Ekstra ille blir det

hvis psykiske tolket som an vil ødelegge enkelte kristne, for Gud forkynnelsen,

Er det nesten svare t på sekter. Ron trossystem, e innflytelse ov tisk (eller gud

Noen nelsen passer mere ettersyn slik at det bli

Det å mange til at c tes ut eller avhopper br også jeg gjør det å «hoppe en mer aktiv har krefter o

Når på min tid i ting som ty som et sekti det fantastis var en lett glade og en rende og on

Det l virket likevi tiske spørsn lagt et bety Fellesskape var at «det bare dilter i terliggjort c de sto i m

hvis psykiske plager gjør seg gjeldende, for dette blir som regel tolket som angrep fra onde åndsmakter. Onde åndsmakter som vil ødelegge den troendes seirende kristenliv. Men det er den enkelte kristne som har ansvaret for å ordne opp med åndsmaktene, for Gud har allerede gitt alt som behøves (For mer om trosforkynnelsen, se Johannessen 1996).

Er det så riktig å kalle trosmenigheter for sekter? Jeg vil nesten svare tja, for på mange måter oppfyller de flere kjennetegn på sekter. Roness (1988) beskriver sekter som at de har et felles trossystem, en høy grad av sosial samhörighet, en omfattende innflytelse over medlemmenes atferd og livsførsel og en karismatisk (eller guddommelig) makt i gruppen eller hos dens leder.

Noen trosmenigheter kan være så lukket at sektbetegnelsen passer. Andre er vanskeligere å plassere, men ved nærmere ettersyn fungerer menighetene mer eller mindre sekterisk slik at det blir vanskelig for det enkelte medlem å skille seg ut.

Det å skille seg ut fører for mange til at de til slutt bryter ut, dyttes ut eller faller ut. Betegnelsen avhopper brukes som regel, det vil også jeg gjøre i fortsettelsen, selv om det å «hoppe av» på mange måter er en mer aktiv handling enn de fleste har krefter og mot til.

Når jeg i ettertid ser tilbake på min tid i Fellesskapet er det flere ting som tyder på at det fungerte som et sektmiljø. I begynnelsen var det fantastisk godt å være der. Det var en lett stemning, alle virket så glade og entusiastiske. Og jeg ble tatt i mot på en både inkluderende og omsorgsfull måte. Det var som om å komme hjem!

Det tok tid før jeg oppdaget at alt ikke var så bra som det virket likevel. Lederen var ubestridt i sin rolle. De som stilte kritiske spørsmål ble satt kraftig til veggs, ofte også ledd av. Det ble lagt et betydelig press på den enkelte om å slutte opp om Fellesskapets samlinger og aktiviteter. Et fyndord om deltakelse var at «det er bedre med ti som er brennende enn hundre som bare dilter med». Medlemmer i andre kirkesamfunn ble ofte latterliggjort og satt i et dårlig lys. Enten hadde de ikke forstått, eller de sto i mot det verk Gud ville gjøre. De kunne omtales som

«Det er ånden som er det egentlige mennesket, og det er ånden som er blitt frelst og fullkommen. I denne fullkomne ånden er all Guds kraft deponert, slik at den kristne kan ta den i bruk.»

«tørre og religiøse». Det ble også stilt spørsmål ved om prester i det hele tatt var kristne.

For min egen del fikk jeg aldri oversikt over selve læregrunnlaget mens jeg var med i Fellesskapet. Jeg regnet ikke med at det var stor forskjell fra den karismatiske bakgrunnen jeg hadde. I Fellesskapet ble bare troen tatt enda mer på alvor. I motsetning til de etablerte kirkesamfunnene hadde vi forstått hva kristendom egentlig er, og åpnet oss for det verk Gud ville gjøre!

Nåden som frelsesgrunnlag ble forkynt. Men det ble samtidig sagt at det ikke var nok, det var bare starten på kristenlivet. Man kunne ikke bli i nåden, men måtte vokse til å bli en seirende kristen som kunne ta i bruk alle Guds gaver. Jeg greide ikke å leve opp til disse idealene. Jeg greide ikke slippe meg løs på møtene slik som de andre. Jeg greide ikke å tale høyt i tunger, og jeg følte ikke at jeg ba på riktig måte slik at jeg ville få bøttesvar.

Så jeg oppsøkte lederne i Fellesskapet for å få hjelp til å klare å leve et seirende kristenliv. «Hjelpen» jeg fikk, var at jeg ble diagnostisert som besatt av hele 26 demoner. Over mange dager, i flere timer hver dag ble disse demonene forsøkt drevet ut. Til slutt fikk vi alle en opplevelse av at den siste demonen forsvant.

«Ekstra ille blir det hvis psykiske plager gjør seg gjeldende, for dette blir som regel tolket som angrep fra onde åndsmakter.»

Jeg svevde i en salig lykkerus i et par uker. Så kom nedturen, jeg begynte å røyke igjen til tross for at nikotindemonen skulle vært drevet ut. Hvis denne demonen hadde kommet tilbake, hadde da de andre også kommet tilbake?

Det var da problemene mine startet for alvor. Jeg svingte mellom å være i «hallelujastemming» til å føle at jeg balanserte på kanten av en avgrunn hvor demonene halte og dro i meg. Jeg oppsøkte hjelp til slutt, og startet min karriere som psykiatrisk pasient.

I Fellesskapet ble det sett negativt på at jeg hadde kontakt med psykisk helsevern. Ifølge kona til lederen var det «fullt opp av onde åndsmakter» på det psykiatriske sykehuset, så jeg måtte komme meg bort derfra. Jeg greide ikke å leve i denne spenningen, så til slutt brøt jeg kontakten med Fellesskapet.

Som psykiatrisk pasient ble jeg etter hvert temmelig kronifisert. Jeg greide meg ikke hjemme, og hadde utallige innleggelser i de kommende åra. Først fire år etter min første poliklinis-

ke konsultasjon. Jeg hadde ikke noen som ville hjelpe meg, ingen som ville bli de religiøse. Jeg ble anbefalt s

Allereide hadde jeg hatt en samtale med en annen samtalen fulle. Jeg var ubegrunnet. Jeg var, og lot meg ha, hadde opplevd Fellesskapet som et inntrykk av noe likevel som a om han ga ut at det var sli også med ut skrev, slik at dette den en

Selv om jeg var inn på riktig værelsen igjen mange måter og visste ikk

Tilfriskning

Like før påsken demonangst døgnet rundt kontrollen o takt med le ville forhold han møtte n og i bønner meg. Da for aldri vært n karusell i år helt rolig ru

Ette:

ke konsultasjon ble det grepet fatt i de religiøse vanskelighetene. Jeg hadde ikke snakket om det religiøse på lenge, for det var jo ingen som ville høre. Etter den natta jeg beskrev i innledningen ble de religiøse spørsmålene jeg strevde med tatt på alvor, og jeg ble anbefalt samtaler med sykehuspresten.

Allerede en uke etter den vonde natta hadde jeg min første samtale med presten. Jeg møtte til samtalen full av skepsis. Skepsisen var ubegrunnet. Han møtte meg der jeg var, og lot meg fortelle om hva jeg hadde opplevd. Han kjente lederen i Fellesskapet og hadde hatt et godt inntrykk av ham. Jeg opplevde det likevel som at han trodde meg, selv om han ga uttrykk for undring over at det var slik jeg fortalte. Han kom også med undrende spørsmål til den religiøse praksisen jeg beskrev, slik at jeg selv fikk anledning til å tenke at kanskje var ikke dette den eneste og rette måten å leve som kristen på.

Selv om jeg behandlingsmessig endelig hadde kommet inn på riktig spor gikk det likevel lang tid før jeg ble trygg i tilværelsen igjen. Jeg var mye innlagt, og ble uføretrygdet i 1987. På mange måter hadde jeg fått en identitet som psykiatrisk pasient og visste ikke hvordan jeg skulle klare å leve som noe annet.

Tilfriskning

Like før påske i 1990 falt ting på plass. Forut for dette hadde demonangsten nærmest eksplodert. Jeg levde i angsten nesten døgnet rundt, våget knapt å sove, fordi jeg var så redd for å miste kontrollen over eventuelle demoner. I min fortvilelse tok jeg kontakt med lederen i Fellesskapet for å sjekke ut hvordan han nå ville forholde seg til demonutdrivelsene som hadde vært. Måten han møtte meg på var ganske oppklarende. Han ville be for meg, og i bønnen begynte han å befale demonene om å slutte og plage meg. Da forsto jeg – han har jo ikke forstått noen ting! Det har aldri vært noen demoner! Opplevelsen var som å ha vært på en karusell i årevis – og så plutselig stoppet karusellen, og det var helt rolig rundt meg.

Etter denne hendelsen gikk bedringen veldig fort. Jeg

«Men det er den enkelte kristne som har ansvaret for å ordne opp med åndsmaktene, for Gud har allerede gitt alt som behøves.»

begynte å gå i kirken, og fikk etter hvert stort behov for å sette meg inn i hva det var med min religiøse bakgrunn som gjorde at det gikk så galt som det gjorde.

For å sette meg inn i det leste jeg både kritiske bøker og bøker av trosforkynnere. Jeg skaffet meg også kassetter med taler av lederen i Fellesskapet for å høre om det han forkynte faktisk

«Er det så riktig å kalle trosmenigheter for sekter? Jeg vil nesten svare tja, for på mange måter oppfyller de flere kjennetegn på sekter.»

var i tråd med trosforkynnelsen. Samtidig var det et sterkt fokus i media på noen av disse menighetene på den tida. Det som kom fram i media hadde store likhetstrekk med det jeg selv hadde opplevd. Jo mer jeg arbeidet med materialet, jo mer alvorlig syntes jeg det ble. Jeg fikk et stort behov for å informere andre, som f. eks. ledere innen kirken, om alvoret. Etter hvert ble jeg ganske

frustrert over at det så ut til at mange ikke syntes det var så alvorlig.

I ettertid kan jeg se at atferden min den gangen nok var litt i overkant ivrig. Jeg var som den nyfrelste som nettopp hadde sett lyset og som bare måtte formidle det videre. Etter hvert forsto jeg at livet mitt ville bli for snevert hvis jeg kun skulle jobbe med alle problemene knyttet til det å ha vært i sekter. Så jeg trappet ned aktiviteten og brukte min nyervervede energi og friskhet til å begynne med utdanning i stedet.

I tillegg til angsten for å være fortapt var det vanskeligste for meg den gangen å møte verden utenfor Fellesskapet. Det var vanskelig å bli trodd, og om noen trodde på noe av det jeg fortalte, så trodde de i hvert fall ikke på at det var så ille som det var.

Om å møte verden utenfor Fellesskapet

Den første utfordringen for meg var å møte psykiatrien. Angsten og fortvilelsen min var primært knyttet til at jeg var redd for å være fortapt, og jeg var redd for å være besatt av et ukjent antall demoner. Jeg var også redd for å miste det sosiale nettverket jeg tross alt hadde i «Fellesskapet». Risikoen var høyst reell, i og med at jeg måtte ta del i den rådende virkelighetsforståelsen for fortsatt ha noe der å gjøre.

Mit
samtale en
hadde her
angsten mi
te time fikk
ge problem
bakgrunne
dan barnde

Det
jeg innlagt
ikke der v
grunn. Hv
sonalet føl
annet. Så
finne andr
forholde s

I n
kelig å m
lesskapet
hva skulle
vanlige m
hadde jo i
for først e
psykiatris
om hvor
te, og de
mer. I det

En meni

Jeg hadde
Men jeg v
for å kom

Sa
oppklare
ten. Jeg h
en kriste
«Nåden»
ikke var
Je

Mitt første møte med psykiatrien var poliklinisk, jeg fikk samtale en gang i måneden med en assistentlege. Legen som hadde henvist meg til psykiatrisk behandling hadde relatert angsten min til demonutdrivelsene i Fellesskapet. Allerede i første time fikk jeg høre at det nok ikke var dette som var de egentlige problemene mine. I stedet for å la meg fortelle om det som var bakgrunnen for henvisningen, begynte legen å spørre om hvordan barndommen min hadde vært.

Det gikk ikke bra med meg. Så noen måneder seinere ble jeg innlagt for første gang på akuttpsykiatrisk avdeling. Heller ikke der var personalet villig til å gå inn på min religiøse bakgrunn. Hvis jeg prøvde å snakke om det virket det som om personalet følte seg ubekvemme, og de begynte å snakke om noe annet. Så satt jeg der, med min angst og depresjon, men måtte finne andre måter å forklare det på som personalet kunne greie å forholde seg til.

I neste omgang var det vanskelig å møte livet utenfor både Fellesskapet og psykisk helsevern. For hva skulle jeg egentlig snakke med vanlige mennesker om? Livet mitt hadde jo i mange år blitt levd innenfor først et sekterisk miljø og så på et psykiatrisk sykehus. Jeg visste lite om hvordan folk flest levde og tenkte, og de igjen hadde vanskelig for å forstå mine referanserammer. I det hele tatt følte jeg meg veldig sær og utenfor.

«Et fyndord om deltakelse var at «det er bedre med ti som er brennende enn hundre som bare dilter med».»

En menighet som passer for meg?

Jeg hadde et stort behov for å delta i en menighetsammenheng. Men jeg visste ikke riktig hvor jeg skulle gå, for jeg var så redd for å komme inn i usunne miljøer igjen.

Samtalene med sykehuspresten hadde på sikt vært veldig oppklarende for meg når det gjaldt å få et trygt ståsted som kristen. Jeg hadde landet veldig på at det eneste som gjorde meg til en kristen, det var Guds verk gjennom Jesu død og oppstandelse. «Nåden» ble mitt nye favorittord, og jeg følte meg trygg i at det ikke var jeg selv som skulle streve for å være god nok for Gud.

Jeg regnet med at det var denne forståelsen jeg ville finne

i kirken, så jeg begynte å gå der. Den første tiden i kirken var vanskelig fordi jeg følte meg veldig ensom. Ingen hilste på meg etter gudstjenester, og jeg våget ikke å ta initiativ til å hilse på noen selv. Jeg løste det med å skrive brev til en av prestene. Hun ringte til meg noen få dager etterpå og inviterte meg til en samtale. Hun spurte meg også om jeg ville være med på å stille i stand til kirkekaffe like etterpå, noe som ga meg god anledning til å bli kjent med flere.

Ensomhetsfølelsen var et lite problem i forhold til det som skulle komme. Om høsten, bare noen måneder etter at jeg hadde begynt å gå i kirken, skulle det være en stor felleskirkelig møteaksjon med en kjent predikant. En predikant som også var velkjent for meg fra min karismatiske fortid.

Kirken deltok aktivt i dette, en av prestene var sågar leder i aksjonskomiteen. Dette opplevde jeg nærmest som et svik. Noen av mine nye bekjente i kirken reagerte negativt på at jeg var negativ. Jeg fikk høre at selv om jeg hadde opplevd det vanskelig

«I motsetning til de etablerte kirkesamfunnene hadde vi forstått hva kristendom egentlig er, og åpnet oss for det verk Gud ville gjøre!»

i karismatiske miljøer, så måtte jeg tåle at andre opplevde det som positivt. Og det gikk ikke an å kritisere andre kristne på den måten – det viktigste var jo at folk ble frelst! Fra noen var beskjeden krystallklar: Hvis jeg ikke tålte fellesmøtene kunne jeg jo bare holde meg unna! Jeg gikk på noen møter likevel, mest for å se hvordan det var.

Det var som jeg hadde fryktet. Møtestrukturen, sangene og prekenformen med inderlige innkallinger til folk om å komme fram til forbønn var som jeg husket fra nesten 15 år tilbake i tid. Ikke bare var prekenformen den samme, til og med prekenene! En del av predikantens taler var utgitt i bokform på 1970-tallet, jeg gikk hjem og sjekket i boka, og ganske riktig, det var de samme talene! På bokbordene i møtelokalet lå det bøker til salgs som var skrevet av kjente trosforkynnere.

Egentlig fikk jeg mest lyst til å gi opp å være aktiv som kristen. Samtidig var jeg litt trassig og ville ikke gi meg. Selv fant jeg sånn glede i kirkens former, i liturgien, i læren. Det å kunne gå til nattverd, få høre at «alt er ferdig», det å få slippe selvstrevet, det å få hvile i nåden. Jeg kunne bare ikke fatte at kirkens

mennesker, og fra trosbevegelse», og jeg kunne ikke ha det i seg å ha hadde levd i kirken etter sterke åndelige opplevelser jeg ikke fikk til.

Jeg ble velmenende og ikke var interessert i hva slags læring og mene i karismatiske bygget på. Jeg opplever dette å være fra Gud og bli litt mer direkte. Men det førte til sjonell mening.

Andre avh

Så langt fra n telser på at h siden jeg ble ke miljøer, al til miljøer so

Uanset seg at erfaring har selvfølge store likheter enkeltmenneske bare det tror rer seg tilstre

Å møte av

Fra forskjell fra sekter f år 1993 og Sve som regel re

mennesker, også prester, kunne ønske å importere virkemidler fra trosbevegelsen. Jeg hørte at de snakket om at «Gud har mer å gi», og jeg kunne ikke forstå dem. Det var jo akkurat det jeg hadde levd i tidligere, dette jaget etter sterke åndelige opplevelser som jeg ikke fikk til.

Jeg ble sint også. Sint på disse velmenende kirkemenneskene som ikke var interessert i å sette seg inn i hva slags læregrunnlag ytringsformene i karismatiske sammenhenger bygget på. Jeg fikk høre at «når jeg opplever dette som bra, da må det være fra Gud». Etter hvert lærte jeg å bli litt mer diplomatisk, å ikke være så tydelig på hva jeg mente. Men det førte også til at jeg ikke orket å engasjere meg i en tradisjonell menighet da jeg seinere flyttet til Oslo.

«Man kunne ikke bli i nåden, men måtte vokse til å bli en seirende kristen som kunne ta i bruk alle Guds gaver.»

Andre avhoppere

Så langt fra min historie. Gjennom åra har jeg fått mange bekref- telser på at historien ikke er unik. Gjennom de 15 åra som har gått siden jeg ble frisk har jeg møtt avhoppere fra forskjellige sekteriske miljøer, alt fra menigheter med tilknytning til trosbevegelsen til miljøer som ikke engang er religiøse, som for eksempel Tvind.

Uansett hvor forskjellig bakgrunn vi har hatt, har det vist seg at erfaringene våre er veldig like. Det ideologiske innholdet har selvfølgelig variert, men også der har det vært overraskende store likheter. De største likhetene dreier seg om en tro på at enkeltmennesket nærmest skal fungere som et overmenneske, bare det tror på riktig måte, bekjenner på riktig måte og engasjerer seg tilstrekkelig.

Å møte avhoppere på individnivå

Fra forskjellige hold har det blitt rapportert at mange avhoppere fra sekter får store problemer i ettertid (f.eks. Fosheim og Aarnes 1993 og Sveinall 2000). Ut fra min erfaring er disse problemene som regel relatert til fire områder:

1. De som skyldes læren, ideologien.
2. De som skyldes vonde opplevelser man har hatt i sekten, som for eksempel demonutdrivelser eller at man har vært utsatt for betydelig press for å endre seg.
3. De som skyldes at man er i en multitapsituasjon, man har mistet troen, tilhørigheten og drømmene og visjonene for framtida.
4. De som skyldes møtet med samfunnet i ettertid, da også møtet med andre religiøse sammenhenger.

I forhold til de tre første punktene tenker jeg at både sjelesørgere og personell innen psykisk helsevern har mye av den basiskunnskapen de trenger for å møte avhoppere på en god måte. Det kan

«Hjelpen» jeg fikk, var at jeg ble diagnostisert som besatt av hele 26 demoner.

Over mange dager, i flere timer hver dag ble disse demonene forsøkt drevet ut.»

ikke forventes at de skal ha detaljkunnskap om problemer pga sektdeltakelse. Det som likevel må kunne forventes er at de er i stand til å fange opp disse problemene når de er aktuelle. Deretter går det an å innhente den kunnskap som er nødvendig å ha for å kunne møte den enkelte. Bøkene av Fosheim & Aarnes og Sveinall er nyttige i så måte.

Menighetens sjelesørgeriske utfordring

Både jeg og mange andre avhoppere har erfart at det går relativt greit å forholde seg til «vanlige folk», de som ikke er aktivt troende i noen retning. De store utfordringene har vist seg å komme i det man har prøvd å etablere seg i en ny menighetssammenheng.

Jeg har allerede beskrevet noen av de erfaringene jeg selv gjorde. I ettertid, og spesielt da jeg tok diakoniutdanning har jeg reflektert mye over hvorfor det var slik.

I enhver menighet vil det være noen som ikke er fornøyd med tingenes tilstand som de er. Slik tror jeg det må være for at en konstruktiv utvikling skal kunne skje. Men det kan også føre til en usunn utvikling. Noen kan være misfornøyd nettopp fordi de ønsker mer av det de ser i trosmenighetene. De ser engasjementet, gløden for å evangelisere og den friske stilen på

møtene. De ønsker at den skal endres og foreslår å innføre egne arrangementer. De ønsker jo bare å

Videre kan det bli bruk, ofte også i forbindelse med felleskonsert med ungdomsgruppen. Det er også tradisjonene på stedet som

Alt dette kan bli uavhengig av kirke er opptatt av Mellomkirkelig om andre kirker mellom kristne trosbevegelsen de de økumeniske Gruppens arbeid (Fosheim & Tveit 1995).

I konklusjonen menigheter, men samarbeid forutsettes ikke tilstede på andre menigheter i læren på som menneskenes ningen og synet oppgis også som si nei til samarbeid i rapporten at omsorg er som tidligere kristent senter

Jeg var på et møte med meg selv og jeg møtte en person som fortalte om hvordan han hadde vært prest. En som hadde vært i menigheten hadde ikke engang o

møtene. De ønsker ikke å forlate egen menighet, men ønsker at den skal endres i en tilsvarende retning. Så får de flere med seg, og foreslår å invitere forkynnere fra karismatiske menigheter til egne arrangementer. Det er selvfølgelig i beste mening, for de ønsker jo bare å få mulighet til å ta troen sin enda mer på alvor.

Videre kan lovsangsformen fra andre sammenhenger tas i bruk, ofte også de samme sangene. Ungdomskoret kan arrangere felleskonsert med en karismatisk menighets ungdomskor, og med ungdomspastoren derfra til å holde appell. Mange steder er det også tradisjon for å ha årlige fellesmøter hvor alle menighetene på stedet står sammen.

Alt dette er jo så bra i utgangspunktet. Det er flott at kristne uavhengig av konfesjon kan samarbeide. Også Den norske kirke er opptatt av slikt samarbeid, og arbeider spesielt gjennom Mellomkirkelig Råd for å både styrke menighetenes kunnskap om andre kirker, og stimulere til større fellesskap og forståelse mellom kristne på lokalplan. For å styrke denne kunnskapen om trosbevegelsen ble det i 1992 nedsatt en arbeidsgruppe for å utrede de økumeniske utfordringene i møte med trosbevegelsen. Gruppens arbeid ble lagt fram i en rapport i 1995 (Nilsen, Tjelle & Tveit 1995).

I konklusjonen sier rapporten nei til samarbeid med trosmenigheter, men ja til samtaler. Begrunnelsene er blant annet at samarbeid forutsetter gjensidig respekt, en forutsetning som er ikke tilstede når trosmenigheter ser på andre menigheter. Store forskjeller i læren på vesentlige områder som menneskesynet, syn på forsoningen og synet på lederes autoritet oppgis også som en viktig grunn til å si nei til samarbeid. Det slås også fast i rapporten at «behovet for pastoral omsorg er stort for de mennesker som tidligere har vært i kontakt med eller vært medlemmer av et kristent senter / fellesskap».

Jeg var heldig i mitt møte med «pastoral omsorg» fordi jeg møtte en prest som tok meg på alvor. I ettertid har jeg reflektert over hvordan det kunne gått hvis jeg hadde møtt en annen prest. En som ville forsvare å samarbeide med pastoren og menigheten hvor jeg fikk mine sår. Det kunne gått så dårlig at jeg ikke engang orker å reflektere ferdig!

«I Fellesskapet ble det sett negativt på at jeg hadde kontakt med psykisk helsevern.»

Jeg tror prester og andre må være tydelige på hva de står for, og hva de ikke står for. Dette kan innebære å sette tydelige grenser i forhold til andre menigheter. Det kan også innebære å si nei til ønskene fra egne medlemmer. Dette vil helt sikkert ikke alltid være populært. Men det er et spørsmål om hvor lojaliteten skal være. Hvis et samarbeid og / eller endringer i egen menighet både går på bekostning av lojaliteten til kirkens bekjennelse, og på bekostning av omsorgen for det enkelte menneske, da vil jeg påstå at prisen for samarbeid og endringer er for høy.

«I tillegg til angsten for å være fortlapt var det vanskeligste for meg den gangen å møte verden utenfor Fellesskapet.»

En menighet som kan oppleves som et trygt omsorgsfellesskap for de som har forlatt et sektmiljø, det vil være en menighet som er god for alle, uansett hvilke sår livet har påført dem. Paulus tar litt tak i oss, og kanskje rister litt i oss når han sier at: «Vi som er sterke, må bære svakhetene hos dem som er svake, og ikke bare tenke på

oss selv. Hver og en av oss skal tenke på sin neste og gjøre det som er til beste for ham, og som tjener til å bygge opp.»
(Rom. 15, 1-2).

Brith Dybing

er utdannet psykiatrisk sykepleier og diakonkandidat, arbeider som spesialsykepleier på Ullevål universitetssykehus, Avdeling for akuttpsykiatri, Oslo

REFERANSER:

- Fosheim, K. & Aa
fremgangsteologi.
Johannessen, G. F.
en, hvor herlig er
Nilsen, I. V., Tjelle
norske kirke kan
Rapport fra en
Oslo: Kirkeråde
Sveinall, A. T. (20
Verbum Forlag
Roness, A. (1988).
Universitetsfor